

ОСТРОМИРОВО ЕВАНГЕЛИЕ.

Остромировото евангелие свободно може да са нарече първъ писменъ старо-български памѣтникъ, ако дяконъ Григорий, който е преписалъ тоя памѣтникъ за „Новгородскиятъ пасѣдникъ Остромира“ (въ 1056—1057) и да е внесалъ въ него нѣкои русски ортографически форми. Езикътъ и правописанието въобще, които иматъ извънрѣдно сходство съ другите старо-български памѣтници, потвърждаватъ нашето убѣждение буквално. Мациевски говори, че това евангелие е преведено отъ грѣцки на славянски езикъ именно отъ свѣтите братия Кирила и Методия и послѣ е преписвано нѣколко пѣти съ малки или съ голѣми отстъпки отъ първобитниятъ преводъ. Рѣкописецътъ, който е билъ назначенъ за Остромира, по мнѣнието на А. Востокова, е билъ третѣо или четвърто копие отъ преводътъ на свѣтите славянски равноапостолини братия. Това мнѣние потвърждаватъ още Карамзинъ и Шафарикъ. Носовите звукове ж и ѝж, ѡ и ѡа, полугласните ѣ и ѣ, както и буквата ꙗ, са употрѣбляватъ повечето пѣти правилно, по правилата на старо-българскиятъ езикъ, както въ корѣните на думите, така и въ окончанията. Окончанията на пѣлните прилагателни имена са не съкращаватъ. Преходящото време има продължително окончание. Ако буквата ѡ понѣкогашъ и да са замѣнява съ ѡт, то това отстъпление е зависѣло исклучително отъ преводачътъ. Но най-главното доказателство, че това евангелие е било просто копие отъ нѣкой старо-български памѣтникъ, са заключава въ „Послѣсловието“ и въ „Синаксарьтъ“, които съ помѣсте-